

6. Zarzut szósty, w którym skarżący w uzasadnieniu zarzutu dotyczącego niezgodności z prawem twierdzi, że jeśli – wbrew argumentom przedstawionym w zarzucie trzecim – art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. (po zmianach) i art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. (po zmianach), należy interpretować w ten sposób, że obejmują one (a) wszelkie dochodzenia prowadzone przez organy ukraińskie, niezależnie od istnienia jakiegokolwiek orzeczenia lub postępowania sądowego, które miałyby na celu potwierdzenie lub skontrolowanie tego dochodzenia albo zapewnienia nad nim nadzoru lub (b) wszelkie rodzaju „wykorzystywanie stanowiska przez osobę piastującą funkcję publiczną, aby uzyskać nieuzasadnione korzyści”, niezależnie od istnienia zarzutu defraudacji funduszy państwowych, to kryterium umieszczenia w wykazie – biorąc pod uwagę jego arbitralny zakres, jaki wynikałoby z tej wykładni – nie posiadałoby właściwej podstawy prawnej lub byłoby nieproporcjonalne do celów określonych w art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. i art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. Przepisy te byłyby zatem niezgodne z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2016 r. – Stawycki/Rada

(Sprawa T-242/16)

(2016/C 270/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Edward Stawycki (Belgia) (przedstawiciele: J. Grayston, Solicitor, P. Gjørtler, G. Pandey i D. Rovetta, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/318 z dnia 4 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/311 z dnia 4 marca 2016 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w zakresie, w jakim na mocy tych aktów nazwisko skarżącego zostało utrzymane w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi;
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący twierdzi, że przepisy dotyczące umieszczania w wykazie są niezgodne z prawem, ponieważ zostały zmienione w celu umożliwienia umieszczenia w nim nazwisk osób tylko na tej podstawie, że toczy się przeciwko nim postępowanie karne, przy czym nie istnieje żaden wymóg dotyczący zatwierdzenia sądowego.
2. Zarzut drugi, w którym skarżący podnosi, że Rada przedstawiła niewystarczające i stereotypowe uzasadnienie, ponieważ ograniczyła się do skopiowania tekstu znajdującego się w prawodawstwie dotyczącym umieszczania w wykazie.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżący twierdzi, że Rada popełnia oczywisty błąd w ocenie, ponieważ nie dysponowała wystarczająco solidnymi podstawami faktycznymi, aby umieścić nazwisko skarżącego w wykazie z tego powodu, że toczyło się wobec niego postępowanie karne wszczęte przez organy ukraińskie w sprawie sprzeniewierzenia państwowych środków finansowych lub aktywów.

4. Zarzut czwarty, w którym skarżący podnosi, że środki podjęte przez Radę nie stanowią w odniesieniu do niego środków z zakresu polityki zagranicznej, lecz raczej środki z zakresu współpracy międzynarodowej w sprawach karnych, a tym samym zostały one przyjęte w oparciu o niewłaściwą podstawę prawną.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2016 r. – Trasta Komerčbanka i in./EBC

(Sprawa T-247/16)

(2016/C 270/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strony skarżące: Trasta Komerčbanka AS (Ryga, Łotwa) i 6 innych podmiotów (przedstawiciele: O. Behrends, L. Feddern oraz M. Kirchner, lawyers)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 3 marca 2016 r. w sprawie cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej Trasta Komerčbanka AS, oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strony skarżące podnoszą sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy oparty na tym, że EBC nie dokonał ostrożnej i bezstronnej analizy i oceny wszystkich aspektów faktycznych, w tym, bez ograniczeń, że nie zareagował on odpowiednio na fakt, iż informacje i dokumenty przedstawione przez łotewski lokalny organ regulacyjny były niedokładne.
2. Zarzut drugi oparty na tym, że EBC naruszył zasadę proporcjonalności, nie uznając dostępności alternatywnych środków.
3. Zarzut trzeci oparty na tym, że EBC naruszył zasadę równego traktowania.
4. Zarzut czwarty oparty na tym, że EBC naruszył art. 19 i motyw 75 rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego⁽¹⁾ oraz dopuścił się nadużycia uprawnień.
5. Zarzut piąty oparty na tym, że EBC naruszył zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.
6. Zarzut szósty oparty na tym, że EBC naruszył reguły proceduralne, w tym prawo do bycia wysłuchanym, prawo dostępu do akt sprawy, prawo do dostatecznie uzasadnionej decyzji, art. 83 ust. 1 rozporządzenia ramowego w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego⁽²⁾ oraz prawo do sprawiedliwego postępowania administracyjnego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).

⁽²⁾ Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (Dz.U. 2014, L 141, s. 1).
